

— О, това не бива да стане, — рече той, и като надвеси ржце надъ играчката, изчезна.

Тогавя пакъ всичко се раздвижи: жената стана и влѣзе въ кжщи. Коминътъ задимѣ. Селянинътъ грабна една кофа и почна да дои кравата. Кокошкитѣ почнаха да ровятъ въ тревата.

Боянчо и Елка плѣскаха ржце отъ радостъ. Тѣ доста време наблюдаваха селото и малкитѣ хора въ него.

Но слънчевитѣ лжчи почнаха да ослабватъ. Момчето и момичето седнаха на стълбитѣ уморени. Бебето плачеше. Цвѣтоветѣ затвориха чашкитѣ си. Майката Природа почна да пѣе тиха приспивна пѣсенъ. Слънчо, като хубава сива пеперуда, се промъкна презъ прозореца и изтърси прахъ отъ сребърнитѣ си крила върху селото. Дървета, животни и хора — всичко заспа.

Елка и Боянчо наблюдаваха всичко, което стана съ тѣхното село-играчка.

— Е, видѣхте ли, що е животътъ? — запита Майка Природа.

— Да, да, — отговори Боянчо, — ние видѣхме, че нищо не може да живѣе и расте безъ въздухъ, вода и слънце!..

— И безъ храна и сънъ, — добави Елка.

— Вѣрно милички, а сега и на васъ лека ноцъ, — рече Майка Природа и се изгуби.

Изъ „Здравни приказки“

ЕСЕННИ ДНИ

Ето пакъ се лѣе есенниятъ дъждъ
Вредомъ по земята — наширъ и надлъжъ.

Слънце се не вижда, и по цѣли дни
Облаци закриватъ сини висини.

Въ сънната градина — клюмнали цвѣтя,
Вѣтърътъ отвѣва жълтитѣ листа.

И дъждътъ неспирно все вали, вали,
Сякашъ че оплаква миналитѣ дни...

Ненчо Савовъ